

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ДОФТОРСКА РЕЙТИНГА

chitanka.info

Това — Рейтингите, Драги Читателю, сякаш си нямат по-важни бърканици в медийното пространство, ами току скачат нагоре-надолу като „Кой не скача е червен!“ или „Бюлетин об уровни реки Дуная, в сантиметрах!“. Може и като курса на долара при някой катаклизъм. Уж всичко е нормално, конкретният рейтинг си пълнее и хубавее с времето, всички му ръкопляскаат и го потупват тук-таме нежно и... изведнъж някое камъче преобърне колата; хързул-пързул няма рейтинг, няма дявол. Само дето е бил паркиран, зее непоръбена дупка. Ще Ви кажа направо кой, защо и прочие — случаят е сейфан и е на разположение в Интернет, от хроникьора на болницата под името: „Падение Рейтингата на Дофтора в средите на сиганско-ромската общност“. Сериозна работа! Как се стигна до там ли?

Д-р Емо М, потомствен хирург, чоплеше животоспасяващо нечии карантии в *Спешна хирургия* с екипа си. Работа рутинна, но изискваща пълно съсредоточаване и — може да се каже — с удължена по време трудност. *Спешната* беше до такава степен спешна, че в операционната се влизаше направо от рампата за колите на Бърза помощ.

Него петък, по време нормално за нормалните хора, за следобедна дрямка, ако ти се полага, уставната болнична тишина беше нарушена от неуставна гюрултия, близка до панаирджийската. Д-р Емо М. чу името си, прехвърли скалпела и отговорността на заместника си и отиде да провери като какво ще да е.

Току под рампата се виеше многолюдна тумба от цигани и роми, като така се бяха омешали, че не се разбираше кои са циганите, кои ромите. Предвождаше ги небезизвестната кукуана Тудорица Цицореску — влашко джипси, в пъстра фустанела и ресничести ръкави. Ходеше боса, като английската танцьорка Айседора Дънкан, но прасците и бяха по-секси и бухнали, а устата и — 50% чисто злато, не спираха да мелят. Кукуана на влашки ще рече — пищна, властна и многоуважаема госпожа или госпожица, не е уточнено, така, че — самоцензурирайте се, ако речете да изтърсите някоя забележка — спрягаха я нещо като трибун.

Кукуана избута напред омърхолевен, зацапан и забърсан със сополив ръкав, десетина годишен представител от бодрата смяна на етноса.

— Е'гу на, Дофторе! Виж му ухото!

— Как да го видя, като го няма... къде е?

— Ут'апа го магарето... на село.

— Трябваше да го донесете да го пришия; можеше да се прихване.

— А'де! Ама — на! Ся ко шъ прайм? К'ва шъй прущидурата?

— Нищо; раната е запекла правилно, самодезинфекцирала се е. Ще мазнем малко нещо, марля и да върви да играе. Ако нещо се подсърди, да го види фелдшера ви. Айде, със здраве...

Временно умълчалата се тумба дигна децибелите и се изниза.

Горния петък, като огледален образ на *Него петък*, пак по време нормално за нормалните хора, за следобедна дрямка — ако ти се полага, разбира се; та, в *Горния петък* уставната болнична тишина пак беше нарушена от неуставна гюрултия, от омешаните цигани и роми така, че не можеш разбра кои са цигани, кои роми. Кукуана Тудорица Цицореску избута напред същото екземплярче от бодрата смяна на етноса:

— Вър'му го дай, на! — разви от мазна хартишка нещо като сушенка за ошав. — Е'го на ухото, Дофторе, да го пришиеш как си знаш, нъл' тъй каза.

— Късно! До няколко часа часа — може... защо е в такъв вид?

— Дет' го тъпкало магарето, кокошки го кълвали, кучета го припикавали...

— Айде прибирайте се и за друг път да знаете! До няколко часа часа! И пак не се знае!

Реакцията беше непредвидима. Кукуана Тудорица Цицореско, като в ролята на Азучена, от Трубадур на Верди, излезе на авансцената. Гърлото и отвори до край всичките си клапи, дросели и иерихонски тръби:

— Как тъй да прибира на него! Няма дуругото път! Ората сарца пришиват, тоа некадърен дофтор ино къорцаво ухо нимое! Защо плаща на него данъци, ток и уда! Долу дофтората! Долу правителството! Долу здравната манистер! Да уапят негофту ухо, ша види тогива! Долу рейтингата на дофтора!

Тумбата пощуря; завика, закрепця едновременно на разни циганоромски наречия, сякаш ги колежа. В калабалъка и орталъка „Дофторската рейтинга“ се отлюспи от пиедистала си, клюмна встрани и се сгромоляса в нозете на етноса.

За хроникъора на болницата: Велимир Петров

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.